

РЕШЕНИЕ

№ 5274

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11192** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по касационна жалба от Г. Д. Д., представляван от адв. Г. И. – САК, срещу Решение от 29.11.2024 г., постановено по АНД № 16648/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21 състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице за 24 часа с рег. № 3384зз-1244 от 29.11.2024 г., издадена от Д. Н. – разузнавач по криминална линия в 01гр., сектор „ПКП“ в 09 РУ-СДВР, [населено място].

В жалбата се поддържа наличието на касационно основание по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК, а именно, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи се, че изложените в заповедта правни основания - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно причинена средна телесна повреда на 24.11.2024 г., като е описан нейният механизъм, не освобождавали административния орган от задължението да посочи и фактическите основания на задържането - конкретни обстоятелства или действия на задържаното лице, релевиращи съпричастност към престъпно деяние. Твърди се, че първоинстанционният съд е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, като изобщо не е анализирал данните по преписката, а само е обсъдил реквизитите на заповедта за задържане от формална страна. Застъпва се още, че по преписката нямало данни Д. да е имал намерение да се укрие или да извърши друго престъпление, нито да е участвал в процесното деяние, а единствената причина, поради която е

бил задържан, е че същият имал предходни криминални прояви. Претендира се отмяна на решението и отмяна на обжалваната заповед.

Ответникът - Д. Н. Н., не изразява становище по жалбата и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като застъпва, че решението на СРС е правилно и не са налице касационни основания за отмяната му.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Със заповед за задържане на лице от 29.11.2024 г., издадена от полицейски орган при 09 РУ на СДВР, Г. Д. Д. е бил задържан на същата дата. Като основание за задържането е посочен чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, във връзка с ДП № 3384 ЗМ 1910/2024 г. по описа на 09 РУ – СДВР за извършено престъпление по чл. 131, ал.1, т.12, вр. чл. 129, ал.1 НК. Посочена е и целта на задържането и отношението ѝ към воденото наказателно производство. В заповедта е отразено, че непосредствено след задържането на лицето е бил извършен личен обиск, обективиран в протокол, предоставена му е за попълване и декларация, с която са били разяснени правата по чл. 72, чл.73 и чл. 74 ЗМВР.

В заповедта са посочени следните данни за извършено престъпление:

На 24.11.2024 г., около 20.00 ч., в [населено място],[жк], пред магазин за „Алкохол, цигари и кафе“, находящ се срещу „Фитнес център С. – Л.“, причинил средна телесна повреда с нанасяне на удари с ръка и крак в областта на тялото и главата, като деянието е извършено по хулигански подбуди.

За да потвърди заповедта, СРС е приел, че същата е издадена от компетентен административен орган, при спазване на изискването за форма и съдържание на акта. Направен е извод за обосновано подозрение за вероятна съпричастност на жалбоподателя към извършването на престъпление, доколкото е установено след проведени разузнавателни беседи в хода на досъдебното производство, че същият е причинил средна телесна повреда с нанасяне на удари с ръка и крак в областта на тялото и главата, като деянието е извършено по хулигански подбуди.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган - полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, както и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, материалния закон и целта на закона. Изводът на първоинстанционния съд, че оспорената заповед е законосъобразна, е правилен.

Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1-7 от ЗМВР. Разпоредбата също така овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Преценката за това е субективна, но

за установяване впоследствие законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи обосновано предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Това задължение в случая е изпълнено.

По отношение на обстоятелството дали отразеното в заповедта фактическо основание съдържа достатъчна по обем информация досежно престъпното деяние, в извършването на което жалбоподателят Г. Д. Д. е бил заподозрян, СЕС е имал възможността да тълкува правото на ЕС с постановеното по дело С-608/21 решение от 25.05.2023 г. СЕС е постановил, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване.

Доколкото задържането на лице има за цел да предотврати възможността лицето да се укрие или да извърши престъпление, то за прилагането ѝ не е необходимо да са събрани безспорни доказателства, установяващи по категоричен и несъмнен начин авторството и вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Видно от приложеното сведение по делото на Г. Д. Д., същият е участвал в процесуално-следствени действия по хода на водено досъдебно производство. Жалбоподателят, видно от приложена по делото саморъчна декларация, отказва да участва в разпознаване по процесното досъдебно производство. В този смисъл посочването на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е съпричастно към извършване на престъпление, както и посочените основания, че лицето би осуетило воденото разследване, са напълно достатъчни административният орган, при условията на оперативна самостоятелност, да наложи мярката, каквото е и сторено в настоящия случай. Предмет на разглеждане и преценка в производството пред първоинстанционния съд не е обстоятелството дали има извършено престъпление или административно нарушение от задържания, а дали издадената заповед за задържане е законосъобразна от външна страна, издадена ли е от компетентен орган, съдържа ли необходимите реквизити и имало ли е основание за нейното издаване. В случая лицето е задържано, тъй като е бил заподозрян в извършване на престъпление от общ характер и е било необходимо осигуряване на възможност за извършване на процесуални действия с негово участие. Тези процесуални действия са преследвали легитимна цел, а именно установяване на обективната истина и участието на лицето в престъплението по чл.131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 129, ал. 1 НК. В случая разпоредбата, въз основа на която е издадена заповедта, е достатъчно конкретно посочена и не е необходимо да се релевират допълнителни правни и фактически основания за задържането на лицето от страна на органа.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя

условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да уличават жалбоподателя като извършител на престъпление не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Следва да се уточни, че понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление.

Съдът счита, че заподозрени и обвиняеми трябва да разполагат с информация за основанията за задържането си още при самото задържане или непосредствено след това. Съгласно Директивата заподозрените или обвиняемите лица следва да бъдат уведомени за престъплението, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Тази информация следва да им се предостави „незабавно“, но не по-късно от техния първи разпит в наказателното производство от полицията или от друг компетентен орган. Посочената като фактическо основание причинена на 24.11.2024 средна телесна повреда - като е описан и механизма на причиняването ѝ, съдържа необходимата информация относно основанията за задържането на жалбоподателя. Това е гарантирало на задържаното лице възможността да подготви защитата си във връзка с престъпното деяние и не е нарушило правата на задържания.

Относно възражението за противоречието на заповедта с целта на закона, настоящият състав намира същото за неоснователно. Целта на закона е постигната, тъй като със задържането на лицето се цели установяването на съпричастността му към конкретно престъпление. В случая данни за такова престъпление са били налице, за което свидетелства и обстоятелството, че жалбоподателят е привлечен като обвиняем именно за това престъпление.

По тези съображения съдът намира касационната жалба за неоснователна и е длъжимо отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски, а на ответника разноски не се дължат, тъй като не са били поискани.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.11.2024 г., постановено по АНД № 16648/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.